

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Via Veritatis Ad Vitam Sev Exercitia Spiritvalia

Haineuve, Julien

Antverpiae, 1652

Decimaqvinta Veritas. Honorificentius esse, cum Iesu mundanis honoribus abstinere, quàm cum hominibus eosdem sectari. Consideratio hodie instituitur de sacro & Communione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60125)

DECIMAQUINTA VERITAS.

Honorificentius esse, cum Iesu mundanis honoribus abstinere, quàm cum hominibus eosdem sectari.

Ioseph, surge, & accipe puerum & matrem eius, & fuge in Ægyptum, & esto ibi, usque dum dicam tibi.
Matth. 2.

Et Iesus descendit cum eis, & venit Nazareth, & erat subditus illis.
Luc. 2.

Nónne hic est Fabri filius? nónne hic est Faber filius Mariæ? nónne hic est Iesus filius Ioseph, cuius nos nominamus Patrem & Matrem? Matth. 13. Mar. 6. Ioan. 6.

MEDITATIO

in Decimamquintam veritatem.

I. PUNCTVM.

Declaratio eiusdem veritatis.

ADhuc discendum nobis est, quomodo debeamus abstinere ab amore inordi-

nato

nato, quo ferimur in honorem, nostrique existimationem nominis, exemplo Pueri Iesu, qui tam efficere poterat ut ab Herode, à Iudæis, mundoque vniuerso agnosceretur, colereturque, quam à Pastoribus & Magis, nihilominus ab omni illo honore volens abstineret; adeoque non solum (a) non recipitur à suis, in propria veniens, ut loquitur Euangelista, ut etiam pellatur, quæraturne ad necem, cogitur deserere Nazareth maternam domum, exulare procul à patria, & in Ægyptum confugere: non erit redux, nisi post sex, aut septem annorum curriculum, & patriæ redditus non exhibebit se cæteris pueris spectabiliorem; aut si semel id præstet Ierosolymis, erit ad diem, vel horam vnicam, & postea statim se recipiet in oppidum suum Nazareth, ubi ad annum vsque tricesimum ætatis viræ genus transiget, tam ab omni honore alienum, tam obscurum & occultum, ut cum deinde proditurus est in publicum concionabundus, manifestaturusque se mundo, (b) difficulter credituri sint auditores, hominem in officina opificioque fabrili educatum, subito in concionatorem, in Prophetam euasisse, ipsumque adeo esse Messiam.

Dubio procul hæc Iesu vita tot annorum spatij occulta, seu apud Ægyptios, seu Nazarethi, magnum pondus habet ad persuadendam veritatem, quam sumus meditari, & reuera

L 3

(a) Ioan. I. (b) Ioan. 7.

reuera fatendum est, talem solitudinem neque vacare mysterio, neque leues esse rationes, propter quas, in illa tamdiu sese continuit, cum tot causæ tantaque argumenta viderentur urgere mundi Seruatorem, ut se quam ocýssimè hominum congressibus conuictuique immitteret. Eo fine venerat, ut illos imbueret sanctiori doctrina, (a) ut testimonium perhiberet veritati, quid moratur adire illos, cur differt instructionem? Etsi centenis annis eos inter vixisset, videri poterat, haud nimium vixisse ob ingentia, quæ illis contulisset, beneficia, at si solum ad triginta tres annos illi vita prorogabitur in terris, an non est admiratione stuporeque dignissimum, quòd tricenos transegerit in vita occulta, seductaque à publico, & tres dumtaxat impenderit suæ cum hominibus conuersationi? si illi, quemadmodum nobis, perdiscendæ fuissent artes liberales longo usu studioque, nemini mirum videretur (b) at in eo erant omnes thesauri sapientia, & scientiæ absconditi, si, quod nos merito veremur, illi periculum aliquod fuisset, inter homines viuenti, nihil fecisset insolens, si annos, si virtutem auertendis periculis damnisque idoneam expectasset; sed ille, qui erat ipsa sanctitas, nulli peccato obnoxius, quid à mundo, quid ab hominibus, quid à gloria sibi deferenda metuere poterat? si fuisset naturâ melancholicâ, quæ secessu potius, quam

(a) Ioan. 18. (b) Coloss. 2.

quàm hominum consuetudine delectatur, indoli potuisset aliquid indulgeri: at satis liquet, nullam hinc ei moram fuisse iniectam, quin è contrario, (a) *deliciae ipsius fuissent, esse cum filijs hominum.*

Quid ergo? cur non prodit citius? an non esset (b) in mortalium commodum? an non in Patris sui æterni gloriam? An non esset illa functio inuneris sui, cæli gaudium, terræ emolumentum? Vides confluere vniuersa, vt prodeat, vt se manifestet, vt homines alloquatur; & tamen non mouet se Nazaretho suo, officinâ suâ non egreditur, artem fabrilem non deserit, eius ope comparat sibi vitæ subsidia, suisque Parentibus, illis obedit, tamq; subditus est, vt nullus vnquam fuerit hoc diuino Puer, puer demissior, docilior, obediētorque.

Cum autem non abdiderit se, neque alio fine hominum consuetudini prætulit secessum suum, quàm vt nos doceret frænare propensionem illam à natura nobis inditam, quâ videri cupimus, & magno honore atque existimatione esse apud homines, nonne cogimur agnoscere, quanto opere desiderarit hanc veritatem nobis penitus esse persuasâ? Quod melius sit latere, quàm videri, quòd præstet honorem declinare, quàm persequi? & quamvis subinde videatur ad amplificandam Dei gloriam

L 4

gloriam

(a) *Prou. 8.*(b) *Nemo quippe in occulto quid facit, & querit ipse in palam esse. manifesta te ipsum mundo. Ioan. 7.*

gloriã spectare, vt inter homines versemur Deo tamen esse gloriosius, si simus humiles & procul ab aucupanda gloria nostra, & nominis nostri celebritate, quàm si cum sanctis, absque eorum humilitate, & rerum mundanarum contempnu, admiranda patrarem.

Seridè igitur insiste huic considerationi, neque pigeat animo reuoluere, atque admirari istud Christi consilium, triginta omnino annorum solitudine, vitaque sua occulta, agitatam: certoque tibi persuadeas, tanti referre ad salutem consequendam, vt scias abstinere ab hoc propriæ existimationis affectu, vt ad lectionem illam tibi ritè inculcandam, debuere. Serua ortuus tantum impendere temporis interuallum, quantum publico subduxit, cum conuersationi non dederit nisi tres annos: quasi nulla superesset ad perfectionem difficultas, postquam quis didicisset mundo, eiuusque dignitatibus & commendationibus carere, & compescere illum naturæ imperium quo in istas vanitates vehementissimè propendimus. Numquid ita est?

Sic omnino res habet, (a) nihil homo dimittit ægriùs, quàm honorem, imò nunquam induces vt penitus abstineat aliquo genere honoris nisi oblato alio, quo prioris iacturam soletur. Quare cum honor omnis vitiosus non

(a) Scio quibus viribus opus scit; vt persuadeatur factis verbis, quanta sit virtus humilitatis. August. 1. de Ciuit. 2.

fit, & Iesus ipse (a) acceperit à Deo Patre honorem & gloriam, obijci potest animo honor aliquis sincerus, cuius intuitu discamus facilius ab illo abstinere, qui mera est vanitas & mendacium; hanc in rem asserit proposita veritas, honorem esse, abdicare se honore quin esse honorificentius eodem abstinere cum Iesu, quàm cum mundo eundem sectari, quod verum est non solum coram Deo, sed etiam coram hominibus, nam scitur nihil esse probrosius, contemptibiliusque, quàm pro superbo ambiziosoque haberi, (b) & è contrario nihil honoratius esse homine, qui, quem meretur honorem, virtute & serió, non simulatè, contemnit.

Sed istud longè verius est coram Deo, qui quantum resistit superbis & ambiciosos deprimit, tantum attollit, honoratque honorum mundanorum contemptores, & honor ille, quia tanta Maiestate defertur, infinito intervallo excellentior est omni eo, quem conferre posset orbis vniuersus, cum enim honor consistat in iudicio & bona existimatione quæ de nobis concipitur, tantò erit is amplior, (c) quanto

L 5

(a) 2. Petr. 1.

(b) Odibilis Deo, & hominibus superbia. Eccli. 10. qui humiliatus fuerit, erit in gloria. Iob 22.

(c) Qui gloriatur, in Domino gloriatur: non enim, qui seipsum commendat ille probatus est, sed quem Deus commendat. 2. Cor. 10.

quantò persona nos æstimans fuerit dignior
& æstimandi peritiã iudicioque magis excel-
luerit ; cumque augustior persona non sit,
quàm Deus, illiusque iudicium cæteris meri-
tò omnibus iudicijs præpolleat, necesse est ho-
norem, qui nobis ab illius iudicio atque æsti-
matione prouenit, vniuersis mundi honori-
bus antestare. Nónne pluris faceres com-
mendari ac magnifieri, à viris peritis, pruden-
tibus, & in honore ac dignitate constitutis,
quàm à fatuis, à pueris, aut ineptis & igno-
rantibus? & non existimas tantum discrimi-
nis intercedere inter iudicium vniuersorum
mortalium, & iudicium ipsius Dei, quantum
iudicijs discrepant Vir & Puer?

Fatere igitur, si aliquem apud te locum fi-
des obtinet, credere te debere, quod reuera
honor sit amplior à Deo, quàm ab homini-
bus honorari: & quandoquidem æstimet il-
los, qui filij sui exemplo, mundanum hono-
rem flocci pendunt, collige indubitata esse
veritatem, quod honorificentius sit, cum Iesu
mundanis honoribus abstinere, quàm cum
hominibus, eosdem sectari. Cum quo malles
societate & similitudine conuenire, cum Iesu
qui mundum eiusque dignitates declinat, an
cum Herode, qui easdem prosequitur, ea-
rumque studio insectatur infantem Iesum &
tot innocentium sanguine litat ambitioni
sue? istud enim verò agitur, cum agitur de
declinandis prosequendisve honoribus mun-
danis,

da
Ch
qu
no
da
tan
dita

A

V

lecta
pidi
limi
tiosa
aucu
rem
cies
tas.

Se
fitis
simili
rium,

(a) qu
veni
34.
hono

danis, vt aut imitationis similitudine referas Christum, aut eundem insecteris. O mi Iesu quis vnquam cogitasset, tantum ab hac honoris nostri cupiditate prouenire periculi damniq̄ue, aut ea pericula, damnaq̄ue cogitantem, adhuc posse eiusmodi iustificare cupiditati?

II. P V N C T V M.

Adversio in vitam præteritam statumq̄ue præsentem.

VT in hac materia te melius explores, obserua honorem, quem in hoc mundo cõsectamur, vanum esse posse, adeoq̄ue eius cupiditatem, qua ad eum consecrandum impellimur fieri quoque posse quatuor modis vitiosam & inordinatam: Primò, si honorem aucupamur ex re, (a) qua caremus, aut maiorem cupimus, quam res ipsa mereatur, species quædam mendacij est & vanissima vanitas.

Secundò, si gloriemur de rebus extra nos sitis (b) vt de vestibus, de supellectili, alijsq̄ue similibus, inanis ista gloria est, & mentis delirium, hinc se circumspicere.

L 6

Tertiò,

(a) *Quasi qui apprehendit umbram, & persequitur ventum: sic & qui attendit ad visa mendacia. Eccl. 34.* (b) *In vestitu ne glories vnquam, nec in die honoris tui extollaris. Id. c. II.*

Terriò, si facinora nostra, aliaque laude digna quæ gessimus vel possidemus, sic adscribimus nobis ipsis, vñ laudem & gloriam inde (a) nobis promanantem, non referamus ad Deum fontem omnis boni accepti, arrogantia est, & ingrati animi vitium, quod Deus sæpe suorum subtractione donorum gratiarumque vindicare consuevit.

Denique licet honor tibi debitus sit, ob rem laude dignam, licet agnoscas solius Dei beneficio te illam obtinuisse, & fieri etiam possit, vt aliquam inde gloriam admittas, tamen ardentiore illam affectu appetiuit, si nimum ex ea tibi blanditus es, verbo, si plura illam fecisti, quam merebatur, fuit immoderatio quædam & vanitas, à qua tibi, velut à fructu vetito, vinoque inebriante erat abstinendum. At, nonne verum est, quod è contrario totum animi impetum laxaueris illis cæterisque perturbationibus ex hoc quadruplici fonte promanantibus, vt inuidiæ, anxietati, intentionibus sinistris, humanis respectibus, ostentationibus, simulationibus, dissimulationibus, spebus, timoribus, gaudijs, tristitijs, detractionibus, alijsque sexcentis

(a) *Nunquid gloriabitur securis contra eum, qui secat in ea, aut exaltabitur serra contra eum à quo trahitur. &c. II, 10.*

(b) *Facta est contra eum (Ezechiam) ira, humiliatusque est postea, eò quod fuisset exaltatum cor eius. 2. Paral. 32.*

vitijis (a) quæ ab hoc suæ existimationis affectu, & ab hac mundi sapientia, quam (b) Apostolorum nonnemo vocat diabolicam, procedunt? Istud modò deplora, & deprime te internis externisque submissi animi indicijis, ut præteritæ arrogantia labem detergas, & auertas imposteriorum pœnam illam, quam meritò timere potes; ne, quia abusus es, & fortè adhuc abusus ratione ambitionis tuæ diuinis fauoribus & gratijs, eosdem à te Deus auferat, permittatque te labi in apertum & (c) ignominiosum aliquod scelus, cuius saltem verecundiâ superbi tui spiritus compellantur. O formidandum honorum cupiditatem, quæ & virtutum omnium tyrannis est & omnium parens vitiorum! ô humilitatem exoptandam, tum quia medetur vitijis omnibus, tum quia præstaret, cum Publicano humiliter agnoscere culpam suam, quam cum Phariseo de bonis operibus superbire!

III. PVN-

(a) *Initium omnis peccati est superbia, qui tenuerit eam, impletur maledictis, & subuertet eum in finem. Eccli. 10.*

(b) *Iacoh. 3.*

(c) *Audeo dicere superbis esse vitile, cadere in aliquod apertum, manifestumque peccatum &c. August. l. 4. de Ci. c. 13.*

Magis placet Deo humilitas in malis factis, quam superbia in bonis factis. Idem.

III. PUNCTVM.

Propositum in futurum.

Eodem modo deinceps te gere circa honorem, quo præcedenti Meditatione statuisti te gerere circa voluptatem, & scias primò, quosdam esse honores, à quibus tibi abstinendum est quàm certò constat, te illos, pro dignitate, non posse sustinere, quos ne appetes quidem, neque vt rem magnam suspicies.

Secundò, si nullus honor aut dignitas tibi deferatur, paruipende: si deferatur, recusa quantum potes, idque ex animo, atque eodem affectu quo Iesum & virtutem illius prosequeris, imò, quo affectu spiras ad ipsum honorem, quandoquidem maximus sit honor, honorem contempnisse. Quòd si denique cogaris aliquem aliquando admittere, admittere tribus hisce conditionibus: (a) prima vt tanquam munus à Deo impositum, quandoquidem eò adigaris. Secunda, vt Deus in te honoretur, cum nullus exhibeatur honor, nisi intuitu meriti alicuius, & omne meritum ab illo dimanet. Tertia, vt existimes in illo honore nihil boni existere, nisi quod ex illo Deus

elicere
(a) *Prosperus huius seculi ex sola iussione, aduersus autem etiam ex deuotione militemus. August. ep. 148.*

elicere statuit, nisi quantum ille iudicat : atque eatenus dumtaxat æstimandū esse, ac de eo gaudendum ; quatenus ille æstimat, & vult: nam extra hoc Dei iudicium & voluntatem, nihil est in honore, neque in alijs rebus humanis, nisi mera puraque vanitas : Atque ita, sicuti cōtemnitur idcirco honor, quod tale sit iudicium Christi, alienum à mundi iudicio, sic acceptari idem potest, quando constat Christum approbare, consereque admittendum, adeoque vt rectè honorem æstimes, attendendum est Dei iudicium, neque ille siue in nobis, siue in alijs faciendus est, quàm quanti Deus illum facit, neque alia ratione ambiri vel admitti debet, quàm quòd Deus illum velle ac decernere videatur. Sed quibus ex indicijs colligetur hoc Dei iudicium & voluntas ? ex his sanè, si aduertas malè te facturum, non admissio honore aut dignitate, quæ defertur. Nunquam enim vult Deus nos peccare, adeoque si appareret aliquod peccandi periculum, vt contumaciæ, vel offensionis proximi, nisi oblatum honorem acceptarem, certò nobis deberemus persuadere, è voluntate Dei dignitatem illam nobis obuuisse, ideoque acceptandam. *Domine, qui habes omnium scientiam tu nosti, quia oderim gloriam iniquorum, & quod abominer signum superbiæ & gloriæ meæ, tu scis necessitatem meam, orabat olim Regina (a) Esther, vt ostenderet illo optimè*

(a) Esth. 14.

256 DECIMA QUINTA.
mè indicio cognosci, vel itne Deus, nos hono-
rem acceptare, si nimirum necessitate com-
pellamur, & sine offensione declinare non
possimus. Diligenter animaduerte hoc docu-
mentum.

COMPENDIVM MEDITATIONIS
in decimam quintam Veritatem.

I. PUNCTVM.

Declaratio eiusdem.

Tertia & periculosissima cupiditas, à qua
nobis abstinendum, est cupiditas hono-
ris, quâ publico nos ingerimus, ad aucupan-
dos fauores hominum & captandam ex in-
genio, virtute, alijsque laude dignis facinori-
bus, aliquam nominis nostri celebritatem;
estque hæc cupiditas tam effrænata ac impo-
tens, vt ad docendum eius cohibendæ mo-
dum, necesse fuerit, Deum ipsum præire nos
tam singulari demissionis exemplo.

Patuit ista animi demissio ab ipsis præse-
pij incunabilis, uti vidimus, sed multò lucu-
lentiùs emicat in Ægypto, quò se fuga pro-
ripere coactus est, & deinde in Nazareth, vbi
triginta annorum spatio vitam duxit tam
obscuram, semotamque ab hominum oculis,
vt non alius quàm fabri filius, haberetur.

Si solam infantiam aut aliquot pueritiæ
annos

annos in hac solitudine viliq̄ue opificio transfegisset, non esset, quod tantopere miraremur, sed ex triginta tribus annis qui illi ad vitam inter mortales degendam suppetebant, totos tricenos annos illum vixisse ignotum obscurumq̄ue, vt nos doceret mundum fugere, id enim verò est, quod meritò admiremur, & vnde discamus compescere hunc affectum immoderatum, quo ferimur in honores, & studium existimationis ab hominibus colligendæ.

Quibus non argumentis urgebatur, vt se quamprimum ingereret hominum congressibus, vt se spectandum, audiendum, cognoscendum exhiberet, suiq̄ue cognitione & amore sanctimoniam salutemq̄ue conferret vniuersis? quid non dixisset, fecissetq̄ue in admirationem & exemplum totius generis humani, illis triginta annis, quibus siluit, latuitq̄ue? Verùm existimauit se plus agere, nihil agendo quod splenderet in oculis hominum; quandoquidem eo pacto nos docebat abstinere ab illa vanitate, qua videri commendariq̄ue volumus. O quale exemplum! sed tali opus erat vt informaremur in re, in qua tam sumus fragiles, vt agrè induci possimus ad deserendum aliquod genus honoris nisi in vicem alius offeratur adeò in honorem sumus procliues. Hanc ob rem proponitur in hac Meditatione veritas, cui acquiescere nos oportet; nam asserit, adeò nihil nobis de honore

nore

nore nostro decessurum, ex contemptu neglectuque honoris, ut è contrario nunquam futuri simus honoratiores, quàm eum minus volumus honorari. Reipsa, videmus, nihil ab hominibus præ vera humilitate coli suspici- que, nihilque superbo atque ambizioso haberi vilius contemptibiliusque; quod longè verius est coram Deo, qui tanti facit humiles huma- næ gloriæ contemptores quantum superbos & inanis gloriæ cupidos despicit atque abo- minatur.

Et in hac Dei æstimatione situs est sincerus honor: nam si honor omnis quem ambimus, fundatur in iudicio & æstimatione, quam de nobis alij concipiunt, profectò, quò persona nos æstimans fuerit dignior, eò quo- que honorem ampliorem esse necessum est, cum autem nemo conferri cum Deo possit, consequens est, honorem illum esse amplissi- mum, quo Deus æstimat honoris contempto- rem, tantoque superare interuallo omnes om- niū hominum plausus atque cōmendationes quanta Deus homines vniuersos Maiestate excedit. Age ergo anime mi, si ambis hono- rem & inter Primates censeris cupis, despice honorem & æstimationem, Primatum huius mundi, erisque in honore eximius quàn- doquidem in Dei æstimatione futurus sis.

II. P V N C T V M.

*Aduersio in vitam præteritam,
præsentemque.*

ANte omnia agnosce, quatuor ex capitibus procedere vanitatem, aut ex illis fieri, vt appetitio honoris sit vana & inordinata. Primò, si honorari cupimus, ratione alicuius boni, quo caremus. Secundò, si ex re, quæ laudem & honorem non meretur. Tertio, si honorem adscribis tuis meritis, neque ad Deum refers. Denique, si nimio affectu illi adhæres, si pluris, quàm oportet æstimes, etsi illum merearis, etsi referas ad Deum, etsi cum Phariseo agas de bonis tuis operibus gratias, si tamen pluris facias coli celebrari- que ab hominibus, quàm faciat Deus, illa appetitio honoris, immoderata est, & omnes affectus gaudij, desiderij, spei, metûs, alijsq; inde prouenientes hac immoderatione corrumpuntur, efficiuntq; hominem qui eò abripi se sinit, terrenum, animale, diabolicum, quibus illum coloribus, quidã Apostolorû depingit.

O quale argumentum deslendi præterita? quale, in præsens & futurum metuendi, ne Deus pœnam exigat, de tot vanitatibus tuis, quas plerumque solet punire suarum subtractione gratiarum, sine quibus, in fœdum & probrosum deinde peccatum facile proruas,

vt vel sic excidas opinione hominum, & elati
tui spiritus deprimantur. Anime mi, cogi-
tasses tantum in immoderata honoris cupi-
ditate inesse periculi, vt ad auerrendum peri-
culum, & damnum, Deus cohibeat omnem
fluxum suarum gratiarum, ex quibus super-
biendi ansam arriperes, permittatque ea
scelera; quæ idonea sint, ad te pudore suffun-
dendum? sic est, (a) *magis Deo placet humilitas
in malis factis, quàm superbia in bonis factis.*
(a) *August.*

III. PUNCTVM.

Propositum in futurum.

PAr ratio honorum est, atque volupta-
rum. Quidam omnino declinandi sunt
vtpote periculosi; Alij possunt acceptari, sed
melius sæpè recusantur. Denique si cogit
necessitas conditionis tuæ, vel quædam diu-
næ prouidentia dispositio, vt aliquos hono-
res admittas, fiat id purè intuitu huius dispo-
sitionis, quia Deus vult, & quemadmodum
vult, non pluris illos æstimando, quàm Deus
æstimet, neque plus sumendo, quàm exigat
necessitas, quasi vinum foret fumosum, &
ebrietate caput euertens. Id autem colliges
ex hoc indicio, si pariter feras, honorem tibi
negari, atque deferri: si tam obligari te credas,
ad eum acceptandum, vt sine crimine non
possis

possis detrectare. O Domine, aiebat regina Esther, tu scis necessitatem meam, extra quam delatos sanè honores repudiarem. Ita loquendum atque sentiendum est.

CONSIDERATIO

in hunc quintum diem.

De Missæ sacrificio & Communione.

1. **P**Ræmissa oratione præparatoria, quæ te in Dei conspectu statuat & exoret lumen ad cognoscendam huius materiæ gravitatem & obligationem muneris tui ritè obeundi: Considera quòd, præter excellentiam actionis, quæ eò te satis inuitat, tua etiam plurimum intersit: nam fructus, qui ex Missæ sacrificio & Communione colligitur, multum pendet à dispositione accedentis, & fas est hîc spectare commoda, quæ cum Divina gloria coniuncta sunt.

2. Quando itur ad dicendum, audiendumve sacrum, oporteret eundem affectum induere, quo quis montem Caluarie conscenderet, reuisurus omnia, quæ istic olim gesta sunt, idem enim hîc sacrificium est, idem Iesus, qui se immolaturus est, tantumque tui vnius gratia præstiturus in Ara, quantum olim in Cruce pro humano genere vniuerso, quam adfers animi præparationem?

3. Pu-

3. Puritas cordis, & effectuum aptissima est dispositio, quæ adferri ad hanc diuinam actionem queat: si enim IESVS diuinam vitam suam nobis & pro nobis offert, quid minus facere possumus, quàm illi offerre vitam nostram sensualem animalemque? hæc immolanda est, si dignè participes esse velimus sacrificij IESV, vni' verò tu? sed an vitam tuam illam immolas?

4. Quatuor hæc considerationes, priusquam ad Aram vel communionem accedas, factu facillimæ sunt, eademque ad mentem ritè disponendam potentissimæ. Quid acturus sum? Quis ego, cum Deo collatus; Cur & quo fine illum accedo? Quomodò me hodie illum adire oportet? Tantine erit paucis ad ista quatuor animum aduertere?

5. Nunquam prætermittas formare intentionem actualem, iuxta quatuor genera sacrificiorum in vno Missæ sacrificio comprehensorum: quorum primum est *Holocautum*, in agnitionem & cultum supremi Domini, quo Deus nos moderatur. Alterum, *Eucharisticum*, in memoriam acceptorum ab eo beneficiorum. Tertium, *Propitiatorium* ad impetrandam nostrarum culparum veniam. Quartum, *impetratorium*, ad necessaria gratiarum subsidia obtinenda, & nominatim id, quod quouis die peculiariter optabimus, siue vnum idemque sit, quod per plures dies vrgeri lubeat, siue diebus singulis aliud

atque

atque aliud, Meministine harum intentionum?

6. Modus sacrum dicendi est, accuratè insistere legibus præscriptis, feruenti deuotione animi animando ritus omnes & verba proposita, quasi Iesus ipse hanc obiret actionem: Modus verò audiendi est attendere, mentemque affigere omnibus, quæ à sacerdote geruntur: nam reuera præsentibus certa quadam ratione cum illo sacrificant & deceret illos, si fieri posset, eodem affectu, eadem mente, eademque ferri cogitatione.

7. Si tamen periculum esset, ne aliò mens sacrum audientis euagaretur, colligi deberet consideratione vitæ & Passionis Christi Domini, quæ tota in vnius Missæ curriculo exhibetur, vt videre poteris alibi.

8. Vsus etiam esse potest Precum, quæ voce proferuntur, quibus tamen non est ad eò occupandus animus vt non integrum illi sit attendere, & vnire se ijs, quæ in ara fiunt à sacerdote.

9. Generalis peccatorum confessio quæ sub initium sacrificij fit, maioris est, quam existimes momenti: Vide an eam sentias contritionem, quæ recipiendæ à sacerdote absolutioni, qua veniales noxæ deleri possunt, sufficiat.

10. Scis idè erigi corpora, ad lectionem Euangelij, vt testemur nos paratos esse ad propugnandam illam veritatem viribus omnibus

omnibus, ipsoque sanguine; sed accendere oportet hanc contestationem, illiusque meminisse.

11. Quandoquidem debeas teipsum hic immolare, necesse est, ut te cum hostia offeras in ea sacri parte, quæ Offertorium dicitur, veniatne hoc aliquando in mentem, & transferiò hanc tui oblationem & sacrificium peragis, quàm Christus suam.

12. Quinam tui sunt affectus in elevatione corporis & sanguinis Christi Domini? qua fide, quo amore, quâ reuerentiâ diuinam hanc personam adoras?

13. Nosti, quid sit communio spiritualis hancne semper obis vnâ cum sacerdote: Amplissimi ea est meriti, quando magno feris desiderio, totumque laxas animum recipiendis fauoribus & gratijs, quas Deus tecum communicare paratus est.

14. Quod ad communionem sacramentalem attinet, eone animo accedis, quo in cælum ingrederere? nam reipsa, eadem reuerentia & puritate opus est, ut IESVM excipias, quâ ut ab illo excipiaris.

15. Grauis foret abusus, si frequentia Communium aliquid de feruore & religione decerperet, quin è contrario, nihil melius ad sequentem Communionem disponit, quàm præcedens Communio: & nisi obex aliquis ponatur Gratia, quæ in sacramento confertur, ita hæc nos fatiat, ut non tollat

ad hunc

appetitum, desideriumque Communicandi? quo modo cælestis Gloria sic explet mentes Beatorum, vt desiderium Dei videndi non amittant, & postquam illum mille millenisque annis intuiti sunt, tanto eius intuen- di tenentur desiderio, quasi primò in cælum admitterentur. sentisse hæc talia desideria!

16. Prodest quàm maximè, vt tempore Communionis, vel eo, quo sacerdos à sacro Gratijs agendis incumbit, reuocetur in men- tem, quæ soleant nobis esse in diuino serui- tio difficillima, & in quibus superandis mini- mam operam collocamus, alloquamurque nos his similibusve verbis: Age, Deus tuus, totum se tibi impertit, non vis etiam illi te totum impertiri? & cum sola hæc impediatur difficultas, non vis illam ex eius amore re- uerentiaque superare? tantùmne illi negabis? profectò non auderemus hac vti erga illum illiberalitate, quare sic urgendus est animus & sensim suauiterque ad officium compen- dendus. Denique certò tibi persuadeas nullùm in tota vita tempus esse opportunius, quo ore ad os (vt scripturæ loquuntur) & corde ad cor tua conferas cum IESU, quàm horam Communionis, & quod temporis illam con- sequitur. Sed animaduertes te vitio tuo ha- ctenus non collegisse fructum illum, qui ab hac sanctissima familiaritate tibi prouenire potuisset.

17. Fortasse, quod loqui solus velis, neque

M

auscul-

auscultes Christo Domino, qui te alloquitur quoque vellet?

18. Non esset hic magnoperè laborandum, ut nouæ quotidie considerationes, & bene comunicandi industriæ excogitarentur, quæ enim communissimæ sunt, eæ quoque sunt optimæ, cum nihil ad nos Deo nostro integrè penitusque vniendos, sit potentius quàm ea considerare, quæ Fides, uti maxime vulgata & nota de hoc augustissimo sacramento nos edocet. An non ita est? Quid ergo quotidie has considerationes menti tuæ proponis?

19. Si verum est, quod dicitur, vna Communionem ritè obita euadere nos posse in viros perfectos, an non fatendum est, aliquam esse culpam à nobis, qui tot communionem pergitur mus esse tot imperfectionibus obnoxij?

20. Excute hac in re negligentias omnes tuas, illas deplora, illarum veniam à Deo postula, propone seriâ emendationem, aut proposita aliâ, hanc circa rem, concepta, nonuo animi conatu stude obfirmare.

LECTIONES.

Ex scriptura sacra: Caput 55. Isaia, & 2. Epistolæ primæ S. Ioannis.

Ex libello exercitiorum: Tres gradus humilitatis & quæ sequuntur, de Electione.

Ex Thoma Kempensi: Cap. 27. & 32. Libri Tertij.

SEXTVS (a) sa